

Publicerad 2011-05-04 22:07 av Carollina Arroyo

Då ska jag förklara hur det är ibland.

Mina ben är förlamade

Kan inte ta mig upp

Kan inte ge upp

Men kan inte ta mig upp

Hur ska du förstå det som inom mig består

Den terror som dagligen står kvar

Den terror som inom mig

Blir kvar

Lättar tankarna genom att få ut lite kärlek

Bromsar tankarna förbi min inneboende djävul

Vars viskningar sussar

Alltid lika arrogant och djävlig

Förlamad utan synbart handikap

Kämpar jag på varje dag för att överleva dagen

Från min kamp om döden

Det är inget lätt att förklara... bara du som varit där själv kan förstå

Mitt hjärta är förkrossat och mina tankar förstenade

Lever på av det lilla hoppet av att jag en dag kommer klara det

Att jag en dag kommer att övervinna mina monster

Men under tiden så är det en kamp, en daglig kamp

Av att mitt lilla hopp ska överösta djävulens stora dop

Simmar runt i mina tankar som från ett skeppsbrutet Stop.

Och samlar på mig bitar av mig själv

Som jag inte längre vet om att jag har kvar...

I vattnet är det mörkt och kallt... och jag kämpar på för att hitta mitt fokus

Min räddning finns i mig men så lite ljus finns kvar...

Ute är kallt och mörk

Och jag plaskar på i mitt trask, försöker att få att det är raskt

Men allt som försvann har lämnat mig i brand

Slåt ut mig

Min kamp inom mig försvann, det är det jag önskar ibland att hitta tillbaka till land.

Men du får rädda mig ibland

Av: Carolina Arroyo

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Carolina Arroyo med Poeter.se id #35065 innehar upphovsrätten